

?Dozvoliti djeci da se igraju ili ne

<"xml encoding="UTF-8?">

Igra, još jedan prirodni nagon

Jedan vrijedni i djelotvorni nagon, koji Mudri Allah, dž. š., stvaranjem polaže u čovjeka i određuje da se isti probudi u dobi djetinjstva, jeste želja za igrom. Dijete svojim fitretom, a on je kod svih isti i nepromjenljiv, voli igru i zabavljanje poput trčanja, skakanja, valjanja, ljuljanja, rušenja, gradnje, slaganja i velikog niza aktivnosti koje se mogu zamisliti, a koje su za dijete igra i u kojima uživa. U početku se stječe dojam da ova djelatnost duha i tijela nema svrhe, cilja niti kakve koristi, već se jedini razlog njena postojanja vidi u nemoći razmišljanja kod djece. Zato odrasli igru ne vide vrijednom niti joj pridaju pažnju. Međutim, učenjaci su dokučili da ova naizgled besmislena djelatnost, koja se smatra bezvrijednom, krije u sebi brojne koristi za one koji u njoj učestvuju. Ona osigurava i tjelesno i duhovno zdravlje i čilost, razvija psihomotorne potencijalne, maštu, stvaralaštvo. U islamskim predajama poklanja se velika pažnja dječijoj igri. U jednom hadisu Imam Sadik, a. s., kaže: "Dijete se treba igrati sedam godina, sedam godina stjecati vještinu pisanja i čitanja, sedam godina savladavati životne propise i učiti o halalu i haramu." Također se od njega prenosi rečenica koja glasi: "Pusti dijete da se igra sedam godina." Ukoliko djeca žele sebi napraviti program igre, nikako ih ne sprečavajte, jer osmišljena igra sa tačnom ulogom bez prekidanja i zabrana ima velik utjecaj u oblikovanju ličnosti djeteta. Odrasli se u svojim svakodnevnim poslovima ne pridržavaju posebnog reda, ali djeca, nasuprot tome, žele imati posebnu ulogu u svojim aktivnostima. Međutim, da li ih mi puštamo da se igraju i da dovrše uloge koje su sami odabrali? Ukoliko su se uživjeli u igru, mi ih prekidamo da bi pošli sa nama u šetnju. Ukoliko kanticu pune pijeskom ili presvlače lutkice, mi im to otimamo iz ruku kako bismo pozdravili našeg prijatelja koji je došao popiti kahvu sa nama. Takve pojave kod djece uzrokuju osjećaj kako ih je nešto malo vrijedno ili ništavno stavilo negdje dolje, niže od ostalih. Pored toga, sve svoje aktivnosti i sve što radi dijete osjeća krajnje besmislenim, a i sebe sama vidi bez važnosti, bez obaveza i bez odgovornosti. Pa kako onda u svemu tome možete očekivati da se u djeci razvije osjećaj samouvjerenosti, koji je toliko bitan za uspjeh u životu. To isto nam govori i Poslanik, s. a. v. a., u sljedećem hadisu: "Poštujte svoju djecu, ne potcjenjujte ih i ne smatrajte ih bezvrijednim, ne smatrajte ih nezalicama i čuvajte se pokazivanja nesklada između riječi i djela pred djecom."

Imam Ali, a. s., u Tuhaful 'ukulu kaže: "Pretjerivanje u kritikovanju, tj. ruženju raspaljuje vatru tvrdoglavosti i antipatiju." Nasilnost i strogost nad djetetom u djetinjstvu mahom su uzroci .neposlušnosti kada dijete odraste